

Без обзира да ли ће Србија за Видовдан добити услован или безуслован датум, или тек („трепћуће“) зелено светло за почетак преговора о приступању ЕУ, више је него јасно да ће се притисци наставити и да ће буквално на свакој станици тог више него неизвесног путовања у нову „Јевропу“ Србију извесно чекати нове препреке, политичке уцене и захтеви.

Чини ми се да у непоколебљивом, готово мазохистичком еврофилству актуелне власти одзвања нешто од оног – дакако, первертованог – скојевског елана и ентузијазма из времена послератне „обнове и изградње“. „Стићи и престићи Америку“, оборити рекорд, урадити оно што још нико није... Као да нешто од тог ударничког полета и данас покреће и тресе актуелне српске властодршце и њихову другосрбијанску интелектуалну и медијску пратњу која је, неочекивано, у бившим шешељевцима и слобистима препознала своје нове гласноговорнике. И рекао бих да дотични заиста чине много тога што раније нико није – с разлогом – чинио и што нико други не би ни хтео ни смео да ради.

Дубоко сам убеђен, а и многе информације говоре томе у прилог, да Немачка није имала никакву озбиљну намеру да нам се у јуну додели безусловни датум. Немачка јавност, из различитих разлога, у целини није склона даљем проширењу Уније, а бирачи Ангеле Меркел су у том погледу још много скептичнији – и зашто би сада она ризиковала своје иначе врло добре изборне шансе да би изашла у сусрет нечијој датумској опсесији на брдовитом Балкану? Тим пре што се, поштено говорећи, ни овде ни тамо ништа битно неће догодити нити променити, било да фамозни датум добијемо сада, или тек за шест месеци? И када, реално гледано, за разлику од неких ранијих ситуација, нема превелике опасности ни да би неке снажне „антиевропске снаге“ могле искористити то одлагање, нити да би се разочарана актуелна власт могла окренути на другу страну.

Зато су нам из Берлина, посредством делегације Бундестага и Андреаса Шокенхофа, серверали ултимативне услове за које нико није могао претпоставити да ће их у Београду неко хтети и моћи испунити, поготово не у тако кратком року. Па су их још, за сваки случај, додатно заострили прецизним тумачењем шта свака од тих Шокенхофових седам тачака конкретно значи и захтева. Е, али наши евро-стахановци и „најевропљани“ као да су се зарекли да госпођи Меркел помрсе конце. Хоће датум одмах и сада, на све

су спремни и ништа им није тешко само да дођу до жељеног циља. Имам утисак да би својеручно уклањали барикаду са моста на Ибру и скидали табле са српских „паралелних“ институција на северу Косова, само када би били сигурни да ће им то заиста донети безусловни датум. Бриселски споразум? У реду. Хитни план за имплементацију тог споразума? Нема проблема. Размена „официра за везу“? Учињено. Укидање „безбедносних структура“? Разуме се. Међународни позивни број за Косово? Само што није. И хајде их сада одби, то јест, немој им дати датум, кад су толико навалили и експресно испуњавају чак и оно што је изгледало немогуће.

Зато и кажем да нису у питању „обични“ капитуланти и издајници. Не, забога, па капитулантство није у нашој традицији и менталитету – зато они најпре себе, па онда и све остале убеђују како све ово што чине не раде због спољног притиска и диктата, него у најбољем националном и државном интересу. У нормалној ситуацији, нормалан човек или народ би, после одређене количине уложеног напора, напосто одустао и кренуо на другу страну у потрази за алтернативом. Али не и наши предводници, којима ово очигледно завлачење и ускраћивање, изгледа, само повећава чежњу и наводи их на све нове и нове уступке и жртве. У сопственим очима, они су савремени „Обилићи“, Прометеји, и пожртвовани хероји (уосталом, већ се проносе гласови како се Дачићу и Тачију смеши Нобелова награда за мир), који, ето, не скрећу с пута и непоколебљиво, упркос свој неправди и препрекама, јуришају на плаво европско небо посуто жутим звездама.

Но, штета коју праве није само непосредна и дневнополитичка, него, такође, и симболичка, психолошка и дубинска. У настојању да нађе оправдање за своју проблематичну бриселску работу, актуелна власт је последњих месеци преко сваке мере настојала да искарикира и дезавуише и сам појам родољубља, борбе и жртвовања, а нарочито идеју „небеске Србије“. При томе се заборавља или намерно превиђа да „небеска Србија“ није тек неко „слепачко“ и поповско сновиђење, већ колективни, поетски и архетипски симбол племенитог стремљења ка бољем, чистијем и племенитијем битисању. У том смислу, „небеска“ и „земаљска“ Србија не само да нису супротстављене него је њихово прожимање, односно присуство елемената оне прве у другој нужни предуслов и, такорећи, етички и аксиолошки императив који једну раштркану гомилу „популације“ чини народом.

Али у свеопштем галиматијасу и околдатумској грозници која већ недељама тресе Србију као да више ништа није важно – а понајмање здрав разум, морал и логика. Као ни наредни, готово вриштећи парадокс, на који као да нико не обраћа пажњу. Наиме, у време потписивања Бриселског споразума истицало се како се то чини због безбедности Срба на Косову и због „будућности наше деце“. Сада, међутим, када су из Берлина почели да стижу наговештаји како би датум могао да се изјалови, наши челници,

Видовдан и околдатумска грозница (I)

Пише: Ђорђе Вукадиновић
петак, 28 јун 2013 16:30

односно, и председник и премијер (Вучић је то касније мало ублажио и суптилније представио, али суштина је остала иста) почели су „претеће“ да упозоравају како би недобијање датума могло да „угрози или одложи примену Бриселског споразума“.

Дакле, када је тај неповољни споразум потписиван убеђивали су нас како то не раде због добијања датума (сачувај Боже), него због Срба са Косова и њихове безбедности. А када се учинило да бисмо и у јуну могли да останемо без датума, скочили су и почели индиректно да прете западу како они, у том случају, неће хтети да примењују Бриселски споразум?! Што значи да и они сами знају да је споразум неповољан, да представља уступак Приштини и западу, и да је потписан само због добијања датума – као што и јесте. Јер ако је споразум добар за Србију, децу и Србе са севера КиМ онда га, ваљда, треба примењивати без обзира да ли ће или неће ту примену неко у Бриселу и Берлину наградити добијањем датума? И обрнуто.

Али то је све већ претешка математика за наше опијене новокомпоноване европејце, „поуздане партнере“, „факторе стабилности“ и нове „лидере у региону“. Нема никакве сумње – али ни нарочите утехе – у томе што ће отрежњење, ако до њега икада дође, бити врло трауматично, болно и закаснило. Јер, када неко пристане да буде камен у туђој руци онда више не зависи од њега да ли ће и када да буде (од)бачен.